

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **R.B.**

skazanego z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 grudnia 2025 r.,

wniosków obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 marca 2025 r. w sprawie II AKa 293/24, Sąd Apelacyjny w Szczecinie zmienił zaskarżony apelacjami wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 15 listopada 2022 r., II KK 111/19, skazując R.B. m.in. na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Kasację na korzyść oskarżonego wniosli obrońcy, zarzucając:

- adw. G.W. – rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s., art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 202 k.p.k. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. We wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia

skarżący podniósł, iż wyrok został wydany przy braku przeprowadzenia i wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego skazanego w sytuacji, gdy na pierwszym przesłuchaniu w postępowaniu przygotowawczym podał, iż był leczony psychiatrycznie ze względu na stany depresyjne i myśli samobójcze. W ocenie obrońcy brak opinii stanowi rażące naruszenia postępowania.

- adw. B.G., zaskarżając wyrok w całości podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 i 3 k.p.k., co w konsekwencji doprowadziło do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania. Zdaniem obrońcy, wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia uzasadniony jest wysokim prawdopodobieństwem odbycia przez skazanego kary w sytuacji, gdy kasacja okazać może się zasadna. Brak wstrzymania wykonania orzeczonej kary może w tych okolicznościach spowodować nieodwracalne skutki dla skazanego.

- adw. A.B. z kolei zarzucił szereg naruszeń prawa procesowego w tym m.in. art. 193 § 1 k.p.k., art. 194 k.p.k., art. 202 § 1 k.p.k. wyrażające się w nieprzeprowadzeniu i niedopuszczeniu przez Sądy obu instancji dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów dotyczącej stanu zdrowia skazanego i tego czy mógł on brać udział w postępowaniu i prowadzeniu samodzielnie i rozsądnie obrony. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wnioski obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie zasługują na uwzględnienie.

Wyjątkowość instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia sprowadza się do tego, że jest ona odstępstwem od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Przyczyną, dla której możliwe jest jej zastosowanie są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być

wykonane. Stanowisko Sądu Najwyższego w tym przedmiocie pozostaje niezmiennie i utrwalone. Zastosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, czy z dnia 20 października 2022 r., II KK 473/22). Tego rodzaju skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji, w której skazany odbywałby karę, której z racji na charakter uchybień, wykonywać nie powinien.

Dokonując wstępnej kontroli wniesionych kasacji, mimo wagi podniesionych zarzutów (brak powołania biegłych celem sporządzenia opinii o stanie zdrowia psychicznego skazanego, w sytuacji gdy był on leczony psychiatrycznie, czy naruszenia art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.), Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do jednoznacznego przesądzenia o ich oczywistej zasadności już na tym etapie postępowania. Okoliczności podnoszone przez obrońców, nie mają w swojej wymowie takiego charakteru, który jednoznacznie prowadziłby do wniosku, iż wykonanie orzeczonej wobec skazanego R.B. kary rodziłoby nieodwracalne i zbyt poważne dla niego następstwa. Należy jednak pamiętać, że przeprowadzona na tym etapie analiza zarzutów kasacyjnych nie przesądza o kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które musi być poprzedzone pogłębioną oceną wniesionych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Waldemar Płóciennik

[WB]

[r.g.]

